

AQUILA

magazin

LELKISÉG FILOZÓFIA MINDENNAPJAINK KERTÉSZET HUMOR

2026/április

Húsvét és a Feltámadás

Mi az én érdekem,
csak ez a
fontos a
választásoknál

A változás

Fent

Sagrada Familia

Szemléletmód

Fejlődés - gyógyulás

2026.április
XV. évfolyam 4.szám
Az AQUILA Civil Társaság magazinja
1222 Bp., Zakariás J. u. 3.
<https://aquila-sas.hu/>
sas@aquila-sas.hu

SASKÉNT SZÁLLNI HAZAFELÉ!

Az AQUILA Civil Társaság magazinját olvashatja. Fogadja szeretettel, amit Önnek írtunk, hátha épülésére szolgál.

MI BÉKÉT AKARUNK!

Lelki töltekezéshez közlünk magvas gondolatokat, humort és az élet minden területéről származó szösszeneteket, eseményeket is bemutatunk.

SICILIA,

SIRACUSA

Tartalomjegyzék

MI AZ ÉN ÉRDEKEM, CSAK EZ A FONTOS A VÁLASZTÁSOKNÁL	4
Fejlődés – gyógyulás.....	7
Szemléletmód	9
HÚSVÉT ÉS A FELTÁMADÁS.....	10
FENT	11
A VÁLTOZÁS	12
Sagrada Família	13
AQUILA HUMOR	15
Hirdetményünk, felhívásunk	18

Szeretném felhívni Olvasóink szíves figyelmét, hogy az alábbi felületeinken rendszeresen olvashatják írásainkat.

<https://sasmarta.blogspot.com>

<https://ufo-sas.blogspot.com>

<https://isten-az-egyetlen-remenyunk.blogspot.com>

<https://tullepes.blogspot.com>

<https://sasgondolat.blogspot.com>

<https://aquila-sas.hu>

Pável Márta

MI AZ ÉN ÉRDEKEM, CSAK EZ A FONTOS A VÁLASZTÁSOKNÁL
/Pável Márta kat. hittanár, volt AQP elnöke/

Kedves Embertársaim! Választótársaim!

Kollektív felelősségünk van, hogy a választásnál kikre húzzuk be az x-et, és milyen kormányt, milyen eseményeket, milyen terheket öntünk a másik ember nyakába. Nem csak a saját életemet intézem el az x-emmel, hanem a másikat is. *Hiszem, hogy ami jó az egyiknek az országunkban, az jó a többségnek is, csak VALÓBAN JÓ LEGYEN.* Így az egyéni, bölcs döntés országosan is jó döntés lenne.

Aki hívó, attól azt kérem, hogy azért imádkozzon, hogy az győzőn, aki jobb neki, az országnak, az érdekeinket jobban képviseli és megbízhatóbb. Isten tudja, ki hazudik, és most mást mond, mint amikor hatalomra kerül, s ki az, aki tartja a szavát. Itt ne adjanak Istennek ötleteket, bízni kell Benne, Isten jobban tudja, ki jó nekünk, s ki nem! Ezután nekünk is el

kell menni, mindenkinek, és oda tegyük az x-et (csak egyet egy lapra, különben érvénytelen lesz), aki jobban megfelelne:

- az ő ideológiájának, hitének
- életvitelének, biztonsági állapotának
- mit szeretne az országból; maradjon magyar, vagy internacionalista szellemű, liberális
- milyen megélhetési életet szeretne, mennyi adót fizetni stb.
- mennyit akarna dolgozni, hogy majd maradjon pénze is az adók után

Miután felméri a jogos, normális érdekeit, akkor érdemes felmérni azt is, hogy egyénileg mennyi indulat, harag és gyűlölet van egy emberben, és hogy ezt félre tudja-e tenni az érdekei miatt, vagy nem néz semmit, és rohan a vesztébe.

Isten azt mondja, hogy ne feküdjetek le haragotokkal... a harag mérgez és a gyűlölködés tönkretesz a lelket, a testet. A saját érdekünk, hogy azt, hogy ki mit utál vagy kit nem, azt most tegyük félre, ne emocionális alapon döntsünk, hanem ésszel. Nézzük meg, ki tartja meg a szavát, s ki akar kevesebb hasznot húzni az emberből, ez az, ami egyéni, és remélhetőleg a hazánk érdeke is.

Fontos, hogy egyrészt tudjuk, odaadtuk a győzelmet Istennek, mert sok mástól is függhet a dolog a háttérben – amit mi nem is sejtünk... –, de az sem mindegy, hogy mi az x-et hova tesszük! Rendkívül fontos hideg fejjel értékrendet állítani, hogy mi szerint szavazunk. Pl. (az én értékrendem a következő):

1. Nem szeretnék többet adózni, mint jelenleg.
2. Nem szeretném, ha eltörölnék a 13-14. havi nyugdíjat.
3. Szeretnék továbbra is migránsok jelenléte nélkül, biztonságban közlekedni az utcán.
4. Nem szeretném az LGBTQ mozgalmat az iskolákban, az életünkben.
5. Nem szeretném, hogy egyes szülő és kettes szülő legyen, mert ez szörnyen nevetséges és szánalmas.
6. Nem szeretném azt, hogy a gyerekem, az unokám, a rokonaim, a tanítványaim háborúba menjenek Ukrajnáért harcolni.
7. Nem szeretném, hogy különböző sarcokkal, különadókkal terheljenek, csak azért, mert háborús politikát folytatnak (az EU és a Néppártban lévő eszementek).
- 8 Szeretném továbbra is nyilvánosan megvallani a hitemet, hordani a keresztet és vallásszabadságot, félelem, fenyegetés nélkül.

Politikusokról. *Ne imádjanak se egy pártot, se egy embert, imádatra ott van az ISTEN!*

Politológián (kb. 25 éve) azt tanultuk, hogy *egy-egy párt annyit ad vissza a bevételekből a népnek, amivel még legközelebb is megszavazzák, s ez nagyon keskeny vonal. S ha nem tartja a szavát egy párt, akkor legközelebb veszít, de közben jól megszedi magát.* Nos, ez így megy. A politikus ebből él. Célja: hatalom, pénz, ego és befolyásolás. Nagyon kevés, aki önzetlenül a hazájáért és a népéért harcol. Így gondolkodásunkban maradjunk a reális megítélés és logika talaján.

Tehát először szögezzük le, hogy aki pártoskodik, azok közül egyik se elsőáldozó, szinte mindegyik pénzre, megélhetésére hajt. Végezzünk egy kis összehasonlítást: Eddig és a jövőben azt, hogy ki mennyit csal pontosan, nehéz megállapítani, ez a jéghegy csúcsa effektus. A FIDESZ-t gyűlölköző üvöltve csalással vádolják a pártot, de hogy mennyit csaltak, abban kimutathatóan nem vezet a FIDESZ, mert a volt kommunista, SZDSZ- es társaság, Gurcsány, Bajnai stb. anno üresre privatizálta az országot, szinte mindent eladtak, felélték, amiket a

FIDESZ nagyrészt visszavásárolt ill. részben vagy többségben magyar tulajdonba került, pl. MALÉV, MOL, energia szektorok, bankok stb.! Az Orbán-kormány jelentősen megnövelte az aranytartalékot, az államadósság nem csökkent lényegesen, de volt a covid és voltak olyan nemzetközi helyzetek, amikor nem is tudta volna megtenni. De európai viszonylatban az államadósságnál – ha jól emlékszem – hátulról a második vagy harmadik helyen vagyunk, és nem az első. Ezek a mutatók – még ha a szociális, nyugdíjintézkedéseket nem is említem –, hogy ki mennyit lop, csal, hazudik, így még mindig pozitív ez a kormány, mert az előzővel sokkal, de sokkal rosszabb helyzetben voltunk, mint most. Ergo nekik kellett többet lopni, de valószínűleg mára náluk üresek a magánkasszák, újból fel kellene tölteni az ország pénzével. Érdeemes megnézni, logikusan elgondolkodni azon, hogy a nép mit akar, hogy most újból le akarjuk építeni hazánkat, hogy kivigyék a pénzt az országból, hogy ugyanaz legyen, mint régen, hogy ne győzzük fizetni a különböző adókat, járulékokat stb.

Tehát el kell dönteni, hogy mit akar az ember, mit akar különböző hisztik nélkül, dönteni kell, hogy mi az én értékrendem – ami fontos –, s ha nincs meg, akkor kiszúrtam magammal. Pl. ha egy nyugdíjasnak nem lesz se 13., se 14. havi nyugdíja, az neki súlyos veszteség lenne.

Vannak a szavazók közt megvesztegethető árulók is (valószínűleg nem olvassák el az írásmat sem...), akik – ahogyan hírlik – 20-100 000 Ft-ért a megvesztegetőre szavaznak... Kérem, döntsék el, mire elég az a júdáspénz... semmire. Viszont elárulta négy évvel ezelőtti életét, s min. 4 évig a kis morzsákért súlyos pénzt fizet: kevesebb nyugdíj, magasabb rezsi, több adó stb. Megéri-e? Gondolkodni kellene mindenkinek hideg fejjel, gondolkozni kellene.

Akinek nagyon sok pénze van, az a többi gazdaggal elégedetlenkedhet (nekik semmi sem elég...), ha akar, szavazzon a TISZÁ-ra, arra, hogy progresszíven adózzon; szavazzon arra, hogy az esztelen EU-t kövesse, s ezzel kimegy a pénzünk az országból; arra, hogy kötelező sorkatonaság legyen; szavazzon arra, hogy visszajöjjön az az időszak, amikor adó adó hátán volt. Mi nem, de ők most megszédtek magukat, majd győzik is fizetni. Aki meg normális,

még ha szegényebb is, most még jól érzi magát (ha hóbörgések, vádaskodások nem zavarták meg...), és úgy érzi, hogy nem akar változtatni, értékrendjének megfelelő lesz, ami van, az pedig szavazzon a FIDESZ-re, mert ők már kipróbálták, és tudjuk, hogy mire számíthatunk. A szavukat, a választási ígéreteiket többnyire be is tartották, míg az előzőknél biztos vagyok benne, hogy nem fogják.

Isten legyen Önökkel, bízzák éltünket az Istenre, de menjenek el szavazni is.

Ora et labora. KÖSZÖNÖM!

Szeibert Márton

Fejlődés – gyógyulás

„Nem az egészségeseknek kell az orvos, hanem a betegeknek.”

– Vö.: Mt 9,12; Mk 2,17; Lk 5,31

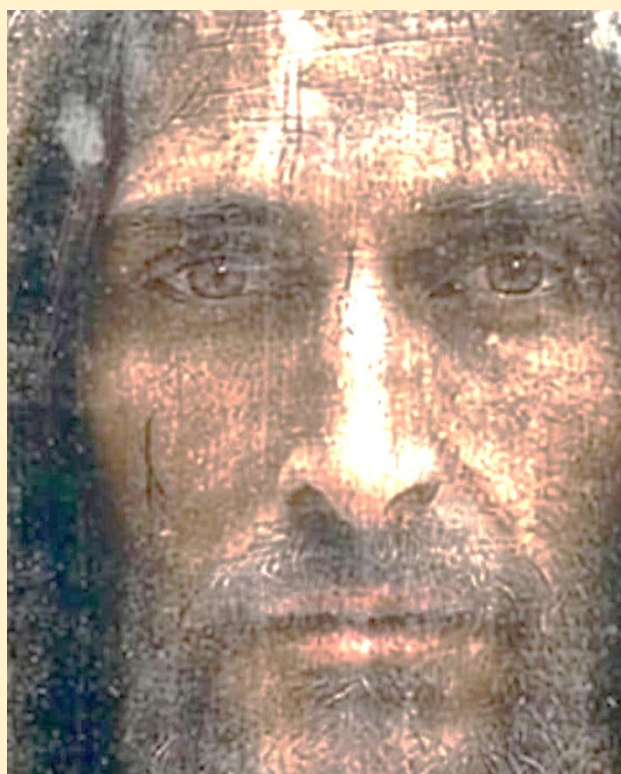
Az emberi lét fejlődésre ad lehetőséget. De mit jelent a fejlődés? Amikor azt mondom, hogy „fejlődöm”, akkor azt képzelhetem, hogy egy alapállapothoz képest egy magasabb szintre kerülök. Gondolhatom azt is, hogy igazából főleg dolog ezt a magasabb szintet keresni, szerényen megmaradhatok az alapállapotomban. A fejlődés szóban valahogy egyfajta opcionális jelleget érzek, egyfajta választhatóságot, hogy mondjuk épp nyelvtanulásban szeretnék-e fejlődni, vagy esetleg differenciálegyenletek megoldásában, vagy bármilyen kiválasztott hobbiban. Cégek küldik az embereiket tréningekre, hogy „fejlődjenek”.

De mi van akkor, ha azt mondom, hogy az alapállapot valahol jóval fölöttünk van, és mi jelenleg emberként egyfajta hiányos állapotban élünk, az alapállapot alatt? A hiányos állapotból az alapállapotba való törekvésünk, haladásunk nem egy opcionális fejlődési lehetőség, hanem szükségszerű küldetésünk is, hiszen a hiánytól szenvedünk, ebből a szenvedésből szabadulni kell, vagy legalábbis mindenképpen érdemes. Az az állapot, ami szenvedéssel jár, egyáltalán nem egészséges. A tökéletlenségben szenvedünk. A tökéletlenség hiányosságot takar, és a hiányosság nem egészség. Az alapállapot, ami felé törekednünk kell, a boldog, egészséges teljesség állapota. Az egészségtelenségből az egészségbe. Ezt a folyamatot gyógyulásnak hívjuk. Ebből a nézőpontból már nem csupán azt mondom, hogy „az emberi lét fejlődésre ad lehetőséget”, hanem inkább azt, hogy „az emberi lét gyógyulásra ad lehetőséget”.

A gyógyulás nulladik lépése, hogy felismerem a betegségeimet. Egyesével, szépen sorban. Az élet olyan helyzeteket teremt, amikben felismerhetem a hibáimat. Hogyan viselkedem a piacon az eladóval, akit soha többet nem fogok látni, vagy hogyan viselkedem a hozzám közelállókkal, a barátaimmal, rokonaimmal, vagy esetleg azokkal, akikhez anyagi érdekek kötnek, pénzügyi partnerekkel, kollégákkal. Minden ember más, sokunk eltérő „betegségeken” szenved, ez pedig segít abban, hogy tanuljunk egymástól, egymásból is. Jézus a betegekhez jött. Bár mindannyian betegek vagyunk, nem mind ismerjük be. Esetleg egy-egy betegséget felfedezhetek magamban, miközben sok más súlyosabb betegséget gondosan eltakarom önmagam elől. Ha valaki rá akar világítani az egyikre, talán nagyon fáj, talán elutasítom, talán meggyűlölöm az embert, aki a fényt felém fordította, aki elmondta, hogy hibáztam. De jobb esetben elgondolkozom, magamba nézek, felismerem, hogy valóban hibákat követtem el, hogy ezek a hibák már láncolatokat alkotnak, és a láncolatok rámutatnak valamilyen egészségtelen belső problémára, amikből kiindulnak. Ez a nulladik lépés, a gyógyulás alapfeltétele. A gyógyult állapot az lesz, amikor egy hasonló helyzetben ezt a hibát már eszembe sem jut újra elkövetni, amikor a rossz minta, a rossz sorozat megszűnik, mert már nincs miből táplálkozzon. A gyógyulás Isten kegyelmével történik, még akkor is, ha ez nem látványos. Lényegében, ha vissza tudunk menni a problémák gyökeréig, végül mindig azt látjuk, hogy a hiány, a betegség az Istentől való elfordulás következménye, és valódi, hosszútávú jólét csak akkor és csak ott lehetséges, ahol ez az elfordulás visszafordulássá lesz, ahol Isten kitölti a hiányt.

Az emberi létünk sokszor arról szól, hogy különböző síkokon újra és újra felismerünk egy-egy hibát magunkban, amin dolgozunk, hogy meggyógyuljunk. Az élet olyan, mint egy

háborgó tenger. Miközben meggyógyul bennünk valami, esetleg elkaphatunk egy másik betegséget is. Sérülünk. Észre kell venni a sérülést, hogy ápolni tudjuk. De a sérülések is rámutathatnak egy még mélyebb belső problémára, amiből szintén ki kell gyógyulnunk, hogy ne legyünk ilyen sérülékenyek. Kicsit olyan ez, mint az a vírusfajta, ami a szervezetben megbújik, de rossz időszakban aktivizálódik, megjelenik, láthatóvá válik, „megbetegszünk”, bár a betegség gyökere valójában már bennünk volt, magunkban hordoztuk. Egy szárnyaszegett madár sérülékeny, könnyen prédává válik. Valahol mind szárnyaszegett lelkek vagyunk itt a földön. Bennünk van az a „vírus”, ami kiváltja belőlünk a negatív magatartásformákat. Jézus Krisztus, az orvosok orvosa vár minket, hogy valódi belső gyógyulást adjon, eltöröljön minden lappangó rosszat, életre keltse a szárnyainkat.

A sérülékeny természetünk nagyban hozzájárul ahhoz, hogy Istenben keressünk menedéket, hozzá bújunk. Az érzékeny természet tehát a spiritualitásra nyitottabb lehet. És minél inkább Isten a menedékünk, annál inkább válunk részévé neki, a teljességnek, az abszolútumnak. Tehát bár a sérülékenység rossz, mert az Istentől való eltávolodottság folyamánya, egyfajta önleértékelés, Isten lelkének a leértékelése, végül mégis eszközzé, motiváló erővé válhat az isteni stabilitásba, egészségbe vezető úton, legalábbis, ha felismertük, és jó helyen keressük a megerősödést. Akinek a léte Istenben gyökerezik, belőle táplálkozik, benne él, az olyan erő „birtokosa”, hogy bár megélhet (és meg is él) fájdalmakat, de újabb gyógyítandó sérülések és betegségek áldozatává nem válik (legfeljebb annyira, amennyire az Istenben való léte tökéletlen).

Nem véletlenül születtünk ide a Földre. Nem véletlenül élünk emberek között. A legtöbb esetben a hibáink az emberi interakciókban válnak láthatóvá, ebben fedezhetjük fel őket, és a gyógyulás lehetősége is sok esetben a közösségben adatik meg. Ha felismertük a rosszat, lehetőségünk van gyakorolni a jót. Ez rendkívül fontos annak érdekében, hogy ne csapjuk be magunkat. Emlékszem, amikor a Covid-korszak előtt még jártunk elfekvő betegekhez, haldoklókhöz a Szent Imre Kórházba, hogy imádkozzunk azokért a betegekért, akik ezt kérték. Ez is egy olyan „gyakorlat” volt számomra, ami azt hiszem, többet adott nekem lelkileg és szellemileg, mint a szegény betegeknek. Isten közelségének és kegyelmének a meg tapasztalásán túl, sokat segített az önismeretben is. De ez csak egy szelete az énemnek, és sok más szelet is van, amiket egyáltalán nem látok még, amikben vak vagyok, és sok olyan szelet van, amit csak az utóbbi időkben vettem észre. Azt szeretném ezzel mondani, hogy „senki nem lép kétszer ugyanabba a folyóba”, mindenkinek lehetősége van arra, hogy változzon, ha akar. A változás sokszor évekig, akár egy életen át tart, de türelmesnek kell lenni, Isten látja az igyekezetet, és segít ott, ahol a mi erőnk kevés lenne; felemel, gyógyít, meggyógyít.

Nevezhetem ezt „fejlődésnek” is? Természetesen, igen. És bár a szabadakaratumk folytán megpróbálhatunk e nélkül létezni, de ezzel önmagunknak okozunk hosszabb szenvedéseket. Fejlődjünk, legyen célunk a csillagos ég! Gyógyuljunk bele a Tökéletességbe! Ne érjük be a kevéssel!

„(Isten) szeretete nem békélhet meg abban a lélekben, amelyik beéri a kevéssel. Mert aki kevéssel beéri, az továbbra is szükséget fog szenvedni.”
– Thomas Merton, *Senki sem sziget* (14. fejezet: *A szél ott fúj, ahol akar*)

Oroszi-Kuzmich Kinga

Szemléletmód

Valakivel beszélgettem az emberi hozzáállásról az élethez, szóba kerültek a kulturális különbségek is, hogy például a keleti ember sokkal inkább a közösség érdekét tartja szem előtt, képes azért a saját érdekeit háttérbe szorítani, míg nyugaton az individualizmus jegyében mindenki a saját boldogulását, jóllétét helyezi előtérbe. Mélyen megütött, hogy mennyire kontraproduktív ez a hozzáállás, és ezt a minden napokban nagyon sokszor érezheti mindenki a maga bőrén is.

Iskolában tanárként dolgozva nekem sokszor kifejezetten fájdalmas tapasztalat, mikor kicsi gyerekeket kell győzködnöm, sokszor sikertelenül, hogy bizony az a kötelesség, ami a gyerek számára esetleg most kellemetlen, fárasztó, vagy egyszerűen csak nem izgalmas, bizony a közösség jóllétét, előrehaladását szolgálja. Legyen az a rendrakás bármely eleme, a közös feladatok egyike, vagy egy csoportmunka a tanulásban. Nyugati társadalmunkat olyan mélyen hatja át az egyén személyes érdekeinek előtérbe helyezése, hogy már érzékeny, amúgy jóra való 10 éves gyerekek is teljesen átítatódtak ezzel az ideológiával, abszolút természetesnek és alapnak tekintik, és szinte meggyőzni sem lehet őket az ellenkezőjéről. Pedig, ha jól belegondolunk, borzalmas mértékben a visszajára fordul a folyamat.

Természetes dolog, hogy az életben a dolgok, feladatok, események nem csak egyetlen emberre vonatkoznak, nem csak egy emberre vannak hatással, tehát mind hatunk egymásra, tetteink következménye nem csak minket érint. Ugyanakkor vannak olyan feladatok

az életben, amiket valakinek fel kell vállalnia, vagy azért, mert ő arra a legalkalmasabb, vagy, hogy fejlődjön, vagy, mert éppen ő az, aki kéznél van. Ha ilyen esetben az illető saját kényelmét féltve nem vállalja fel az adott feladatot, akkor az nem vagy nem megfelelően lesz elvégezve.

Most nem haszontalan adminisztratív dolgokra gondolok, amik nélkül boldogan élhetünk, hanem olyan produktív tevékenységekre, amik a közösség életét segítik, de nem az egyén szintjén, hanem a közösség szintjén válnak értékessé. Ha ezek a feladatok rendszeresen és hosszú időn át el vannak hanyagolva, akkor az adott társadalom egyre inkább töredezni kezd, diszfunkcionálissá válik. Egy ilyen társadalomban az egyén is egyre frusztráltabb, egyre kiegyensúlyozatlanabb lesz, egyre kevésbé fogja jól érezni magát. Persze mindenki a társadalmat, ma leginkább a politikát fogja okolni a kialakult helyzetért, de ébresztő, emberek, ezt mi magunk okozzuk magunknak. Mi, emberek alkotjuk a társadalmat, mi hanyagoljuk el a közös feladatokat az egyén szabadságára hivatkozva.

Kicsit nyitni kéne egymás felé, nem csak saját érdekeinket figyelembe venni, oda kéne figyelni embertársainkra, mások szükségleteire, és értelmesen mérlegelve a számos tényezőt, igazságosan dönteni és helyesen, szeretettel, Isten szerint cselekedni.

Pável Márta: Egy kis lelkiiség

HÚSVÉT ÉS A FELTÁMADÁS

Feltámadás az életünkben, az országunkban, a spirituális feladatokban. Igen... feltámadást kéne megélni az életünk minden terén. Úgy érzem, hogy ez a generáció, aki most él, nagyon elfeküdt.

Mindegy, hogy hány évesek, nem azért vannak, amiért az életet kapták, torz felfogást kaptak a társadalomtól, szülőktől stb. Szinte a töredék teszi azt, amiért itt él, nem azt csinálja, ami messze viszi, hanem egy életre való dolgokat csinálnak, és a spirituális, transzcendens egzisztencia mélyebb megélésére való törekvés sehol sincs. Tudom, most sokan nem tudják, miről beszélek, azoknak írom, akik talán megértik.

Egy héttel vagyunk a választás előtt, amivel eldönthetjük, hogy fontos lesz nekünk az, hogy a továbbiakban szabadon ünnepelhetjük a húsvétot, vagy majd pár év múlva titokban tehetjük csak, mert előzőnli sok mohamedán az országunkat, és majd előállnak a *saria* megvalósítással.

Nyilvánosan feltámadhatunk, sokkal jobban, tisztábban, szabad lélekkel felötvözve örvendezhetünk.

Most eszembe jutottak az 50-es, 60-as évek körmenetei a Balatonhoz közeli kis faluban, amikor Rákosi és társai uralkodtak. A faluban akkor is volt körmenet, és sokkal nagyobb, mint most. Szokták mondani, hogy a kő alól nő ki a legszebb virág, hát akkor nagyon virágzott. Soha nem felejttem el, ahogy az egész falun végig mentünk, énekelünk, harangoztak, mindenütt jácintok meg nárciszok voltak az ablakban gyertyákkal. Az emberek nem pletykáltak a körmenet alatt, hanem szívből énekeltek, imádkoztak, nyilvánosan megvallották a hitüket.

Most ez kevés helyen van így. Igaz, mennek, és közben a mellettük lévővel beszélgetnek, ahogy a temetésen a halott utolsó útjára való kíséretkor is teszik. Megfigyeltem, ahelyett, hogy az utolsó útjára kísérve imádkoznának érte, helyette ilyeneket hallani: jaj de jó, hogy látlak, mi van az Irénnével, és a Lajossal, meg mi van ezzel, meg mi van azzal. Rég nem

találkoztunk, de jó, hogy összefutottunk stb. Ilyenkor dühüngök, és azt gondolom, valóban jó, hogy a temetésen összefutottatok, tényleg nagyon jó... szájalmas, tragikomikus. Ha anyyira érdekl, fölhívhatta volna, beszélhettek volna. Nem, sehol se jut eszükbe Isten, a lélek, a túlvilág, minden egy silány semmi. Elmúltak a régi szép, hittel élő idők, elmúlt az is a tudatukból, hogy Isten él.

A kereszt dísz, babona lett a nyakban, a rózsafüzér a maffiózók kocsijában libeg a visszapillantón, s aberráltaké lett a világ, s aki hisz... az lett a kivetendő.

Odáig jutottunk, hogy nekünk kábítószeres fiatal férfiak este 10 -kor üvöltöznek, pl. „rohadt Istenhivők”, meg mit te

gyünk anyákkal, stb., mert hetekkel előtte 10 óra után rájuk hívtuk a rendőrséget a 100 decibellel hallgatott zenéjük miatt.

Igen, fel kellene támadni az emberiség minden szintjén, mert az eldurvult, istentelen viselkedés elálatiasítja az emberi fajt.

Nem csak ennyi a lét, amit itt alaposan elszúrnak, van folytatás, akkor is, ha most vigyorognak rajtam.

Ha nem hiszik el, nem az én bajom, nem lehet mindenkit mindenről meggyőzni, s én már nem is akarok, mert úgy gondolom, hogy pusztában kiáltott szó. Csak annak be-

szélek, aki megérti, annak, akinek füle van a hallásra...

Rizmayer Péter

FENT

Páduai Szent Antal egy nagyböjti prédikációjában olvasható a következő részlet: *»Erről a kutató körültekintésről írja a Királyok első könyve: „Sámuel bíraskodott (indicabat) Izraelben élete valamennyi napján. Esztendőnként elment és bejárta Bételt, Gilgált és Micpát, s bíraskodott Izraelen a nevezett helyeken. Aztán visszatért Ramátába, mert ott volt a háza” (Sám 7, 15-17.) Sámuel neve azt jelenti: „aki az Urat hallgatja”: Bétel: „Isten háza”, Gilgal: „a körülmetélés hegye”, Micpa: „aki szemléli az*

időt”; Ramata: „aki meglátta a halált”.¹« Szent Antal a prédikációjának ezt követő részében arról beszél, hogy az embernek minden évben ebben az időszakban, nagybőjtben lelkiismeret-vizsgálatot kell tartania, számot kell vetnie önmagával. A "Ramata" a Bibliában lakóhelyet, pontosabban a próféták lakóhelyét jelölte, melyet Zophimnak (őrállóknak) is neveztek², a bibliai szövegkörnyezetben a kifejezés a héber Rama (magaslat) szóból származik³. Összegzőképpen értelmezve a fenti sorokat, aki az Urat hallgatja, megérti a szavait, aki Isten igazi embere, az – Isten segítségével és kegyelméből – a magasságban lakik, a háromdimenziós világ fölött, itt lelt igazi otthonra. Aki ezen a helyen lakik, az egészen más dimenzióból lát, és képessé válik kívülről szemlélni a háromdimenziós világot: az időt és a halált, mert bár emberként ő is részesedik mindezekben, mégis túl is van rajtuk, felettük áll Isten kegyelméből. Ez a látás egyrészt képessé tesz annak belátására, hogy valóban minden Istentől származik, és hogy rajta kívül egész egyszerűen nem létezőnk, az éles önismeretre – ami összevág a Szent Antal-féle lelkiismeret-vizsgálattal. Másrészt akinek a magasságban van az otthona, az képes jól, helyesen ítélni, vagyis helyesen mondhatjuk ebben az értelemben „királynak” vagy „prófétának” mindaddig, amíg Isten útján jár és nem tér le róla egy kicsit sem, és ezt az „éleslátást” a világban képviseli, nem rejti véka alá. Mondhatja az ember azt, hogy mindez távol áll tőle, hogy nem alkalmas erre stb. Ugyanakkor ne feledjük el, hogy az ég egészen a földig ér, vagyis az ember – bár a teste a földből van – mégiscsak a föld felett, az égben él, és amikor ugrunk egyet, elrugaszkodunk a földtől, egészen az égben vagyunk... Az ég magasabb dimenziójába költözés közelebb áll hozzánk, mint gondolnánk...

Márkus Edit

A VÁLTOZÁS

Nem olyan régen a Duna mellett bicikliztünk. Szeretem a Hárosi-öböl csendes összhangját: a horgászok türelmesen várakoznak a fogásra, a Duna mellékága szelíden folydogál. Az itt lakó madarak nem félnek az embertől, tudják, védett területen élnek, az ember itt csak vendég, ideiglenes belépő az életterükbe.

A bicikliútról könnyen letérhetünk a Duna-partra. Félretettük a kétkerekűket, és leültünk egy kicsit közvetlenül a folyóparton. Bár mellékág, mégis elég erős volt a sodrása. Az állandó mozgásban fadarabok, madarak úsztak el előttem. Néha egy-egy kisebb hal is felugrott. A nap sugara táncolt a kisebb hullámokon. Szép volt, harmonikus és megnyugtató. Azon tűnődtem, miért megnyugtató ez nekem, hiszen minden másodpercben változást látok, nem tudom lerögzíteni a képet, az imént látott fadarab már messze elúszott, a hal már máshol

¹Páduai Szent Antal: *Nagybőjti beszédek*, Szent István Társulat, Bp., 2020, 98. o.

²Dán Róbert: *Méliusz héber tanulmányai és forrásai*, In: *Filológiai Közöny*, XVI. évf., 1-2. szám, 166. o. chrome-extension://efaidnbmnnnibpcajpcgclefindmkaj/https://real-j.mtak.hu/2058/1/FilologiaiKozlony_1970.pdf

³<https://www.arcanum.com/hu/online-kiadvanyok/Lexikonok-keresztyen-bibliai-lexikon-C97B2/r-CA4EB/rama-CA500/>

ugrik ki a vízből. Csak én maradtam egyhelyben, bár ez is csak látszat, ha jobban belegondolok. Hiszen a Föld, amin élek, forog, így én sem maradok egyhelyben. Minden változik.

Hérakleitosz gondolata jutott eszembe: „nem léphetünk kétszer ugyanabba a folyóba.” Panta rhei: minden változik. Az ókoriak a „homályos” és a „zokogó” jelzővel illették őt, azt hirdette, hogy a világ dolgaiban nincs maradandó, állandó fejlődésben, változásban van minden. A változás határozza meg a világot, nem más. (Nyíri Tamás: Filozófiatörténet jegyzet, Budapest, 1983. 44. oldal)

Ebben a változó, tovatűnő képben azt éreztem, hogy tanulnom kell a folyótól. Nem esik kétségbe, nem aggódik, csak folyik, áramlik, ahogy a természete szerint ennek lennie kell. A változás elkerülhetetlen. El kell fogadni, hogy a mozdulatlanság egyfajta merevség, amely megkeményít, és nem segít minket a változás útján. Haladnunk kell a kitűzött isteni cél felé, ez a mi lelki folyónk iránya. Nem lehet megállni és keseregni az elmúláson, mert a folyónak folytatnia kell az útját a tenger, a végcél felé. Közben elvégzi a feladatát, megitatja a madarakat, élteti a halakat, szállítja a terheket, de a végcélja az, hogy elérje a tengert. Az út során sokszor kell megújulnia, akadályokat legyőznie, de rendületlenül folyik tovább, változik, átalakul. Nem merül fel benne a kérdés, miért kell ennyit változni, miért ilyen nehéz és göröngyös az út, nem panaszkodik, hanem megy tovább, túllendül a kavicsok, sziklák okozta nehézségeken, alkalmazkodik az új helyzethez, szétöreti magát a vízeséseken a cél érdekében.

Húsvét idején kívánom Mindenkinek, hogy tanuljunk a folyótól, és vállalva a változást haladjunk a Cél felé.

Pável Ágnes

Sagrada Família

Amikor a kereszt a helyére kerül...

Az emberben, amikor itt él az anyagi világban, megvan a vágy, hogy építsen, valami maradandót alkosson. Kezdi a homokozóban ülve, a homokvárral, aztán később is, ha teheti, házat épít kőből, fából, fémből, cserépből. Jól befűti, kényelmessé teszi, jóval több ez már, mint egy hajlék, ami az időjárás viszontagságaitól véd. Valóban, időnk nagy részét már otthonunkban töltjük: nem a földeken kell naphosszat dolgoznunk, és az irodába sem kell sokszor bejárni, mondhatnánk, hogy érthető, komfortosan akarjuk magunkat érezni. Hogy ez mennyire maradandó és értékálló dolog, az már más kérdés... A közeli szomszédunkban volt egy ház, 1983-ban épült, az akkor legmodernebb anyagokból, híres tervező munkája, egy olasz épület hasonmása – volt. A néni meghalt, és a ház senkinek sem kellett, 100 millió forintért megvették a telket, majd ledózerolták a házat, és társasház lesz a helyén. Ironikus volt, amikor az örökösök a házat bontó markolókat túlharsogva mesélték ezeket az újabban ideköltözött szomszédoknak. Ennyi egy gondosan megépített ház története.

A templomépítés az más. Szüleink, nagyszüleink korában sok templom épült, összefogásból, adományokból. Ők bizony erejüket és munkájukat is beleadták, sok településnek lett így temploma, és erre jogosan büszkék még az utódok is, megérdemlik az építők, hogy emlékezzenek rájuk. A háború utáni kommunista időkben ehhez még bátorság is kellett, hiszen a templomépítés nem volt egy kifejezetten támogatott tevékenység.

Isten a mai napig akar és kér templomokat. Abban a különleges helyzetben vagyok, hogy az Aquila közösség tagjaként én is részt vehettem tószegi kis templomunk építésében. 15 éve adtuk át Istennek, de még ma is világosan emlékszem arra, ahogyan a tervrajz lassan testet öltött, maroknyi kis csapatunk kemény munkával, fáradhatatlanul dolgozott, sokszor viszontagságos időben. A saját kézzel és verejtéssel készített templomba beletettük a szívünket is. Bár templomba járó ember vagyok, semmi máshoz nem fogható, amikor a saját templomunkba lépek be, akkor ott, otthon vagyok. A templomépítésről készült kis filmünk itt megtekinthető: <https://www.youtube.com/watch?v=5Dh2TIXHiJU> Azóta még több mozaikkal is díszítettük, évről évre szépül.

A cikk címével egy másik templomra utaltam. Barcelonában van egy csodálatos templom, a Sagrada Família (Szent Család). A templomot Francisco Paula del Villar tervezte 1882-ben,

144 éve helyezték le az alapkövét, de igazán híressé a katalán tervező, Antoni Gaudí tette. Gaudí polihisztor volt, és szünet nélkül alkotott: Barcelona tele van különleges építményeivel: házak, paloták, parkok és egyéb épületek. Mind-mind zseniális építészeti és energetikai megoldásokkal, belsőépítészeti csodákkal, gyönyörű, színes csempekkel teszik egyedivé és összetéveszthetlenné alkotásait.

Gaudi mélyen vallásos volt, és emiatt nem volt kérdéses, hogy ebből a párosításból egy csodálatos templom fog születni. Gaudí 1926-ban halt meg, egy banális baleset következtében, elütötte egy villamos, ekkor még félkész sem volt a Sagrada Família. 43 évet dolgozott rajta, de tudta, hogy ezt az óriási munkát nem fogja tudni befejezni, gondos tervekkel készített, és bízott utódaiban. Hosszú évtizedeken keresztül épült a templom, kisebb-nagyobb megszakításokkal. Kizárólag adományokból és a belépti díjakból építették és építik még mindig.

Gaudí különösen szerette a természetet, a növényi minták mindenhol visszaköszönnek, a templom belseje pedig egy erdő érzetét kelti, az oszlopokat faként mintázták meg, élettel teli az egész belső tér. A fények játéka az ólomüveg ablakon gyönyörűen színessé és világossá teszi az egész épületet. Érezhető, hogy ez az Istennel való találkozás helyszíne. A legmagasabb keresztény templomnak tervezték, és idén, február 20-án ez meg is valósult, amikor beemelték tetejére az üveg-fém

keresztet. Elérte végleges, 172,5 méteres magasságát. Az égbe tör, és oda húzza a lelket is. Akinek módjában áll, mindenképpen javaslom, hogy látogasson el oda. Adjon az Isten még sok ilyen templomot, hogy az egész világ dicsőítse Öt!

AQUILA HUMOR

A faluban este kerekezik haza a helyi plébános. Megállítja a rendőr, és így szól hozzá:

- Atyám, ezer forintra büntetem, mert veszélyeztette a közlekedés biztonságát!

- Ugyan, fiam – legyint a pap –, nem történhet nekem semmi bajom, hiszen az őrangyalom állandóan velem van.

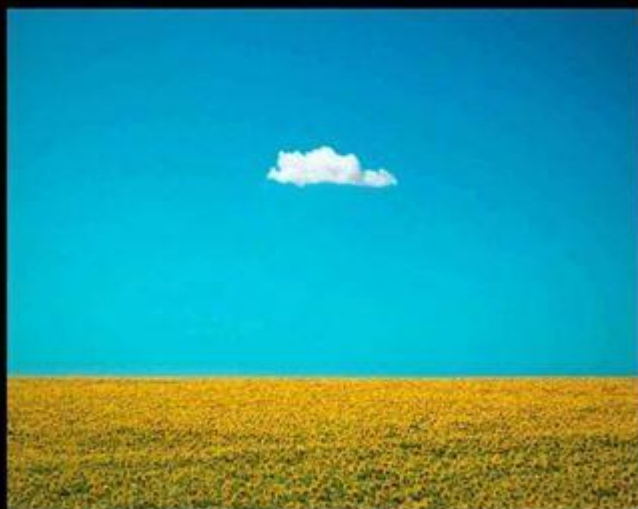
- Igen? – mondja a rendőr. – Akkor kétezer forintot kell fizetnie,

mert ketten nem ülhetnek egy kerékpáron.

Pszichiáter Covid-időszakban kiírja hirdetőtáblára:

Ha egyedül van otthon, nem baj, ha növényekkel, kutyával, valamint a fallal beszélget. Akkor hívjon, ha visszaválaszolnak.

**Már pont rászántam magam,
hogy kimegyek futni**

Erre csúnyán beborult ☹

**NEM VAGY HÜLYE, CSAK NINCS
SZERENCSED, AMIKOR GONDOLKOZOL**

Hosszú vándorlás után a sivatagban szomjazó ember végre meglát egy kutat, és utolsó erejével felkiált:

- Víz!

Mire egy hang a kútból:

- Hol?

A farmer robogót akar vásárolni, de mikor megtudja az árát, azt mondja:

- Ennyi pénzért inkább tehenet veszek.

- Szerintem kényelmetlenebb lenne tehénen furikázni.

- Még kényelmetlenebb lenne a robogót megfejni.

husvet.info.hu

**Egy napra nem veszünk nyulat.
Buxsi bevállalta.**

Amikor kivárod, hogy
a gyerek elpakol..

Mikor nem engedheted
ki a cicát mert megtá-
madja Lengyelországot.

MEGTALÁLTUK A "LOPOTT PÉNZT"

- CSALÁDI ADÓVISSZATÉRÍTÉS: 600 MILLIÁRD
- NYUGDÍJPRÉMIUM: 200 MILLIÁRD
- 25 ÉVEN ALULIAK SZJA-MENTESSÉGE: 150 MILLIÁRD
- 13. HAVI NYUGDÍJ: 320 MILLIÁRD
- REZSICSÖKKENTÉS 2013 ÓTA: 2500 MILLIÁRD
- CSALÁDTÁMOGATÁS 2022-BEN: 3500 MILLIÁRD
- 6 HAVI FEGYVERPÉNZ: 178 MILLIÁRD
- EGÉSZSÉGÜGY 2022-BEN: 2883 MILLIÁRD
- HONVÉDELEM 2022-BEN: 1003 MILLIÁRD
- SPORT 2022-BEN: 405 MILLIÁRD
- OTTHONTEREMTÉS: 381 MILLIÁRD
- EGÉSZSÉGÜGYI BÉREMEELÉS: 458 MILLIÁRD
- ÖNKORMÁNYZATOK TÁMOGATÁSA 873 MILLIÁRD
- OKTATÁS: 2180 MILLIÁRD
- VIDÉKFEJLESZTÉS 2027-IG: 7537 MILLIÁRD
- ÚTÉPÍTÉS: 3000 MILLIÁRD
- MAGYAR FALU PROGRAM: 1000 MILLIÁRD
- SZUPERKÓRHÁZ: 300 MILLIÁRD
- EGÉSZSÉGES BUDAPEST PROGRAM: 700 MILLIÁRD
- 1800 MILLIÁRD FORINT FEJLESZTÉSI FORRÁSRA PÁLYÁZHATNAK A TELEPÜLÉSEK
- SZOCHO, KIVA, IPARÚZÉSI ADÓ CSÖKKENTÉSE, SZAKKÉPZÉSI HOZZÁJÁRULÁS ELTÖRLÉSE: 750 MILLIÁRD

KÖSZÖNJÜK!

Hirdetményünk, felhívásunk

Az AQUILA Civil Társaság 2020 decemberében alakult, átvéve a megszűnt AQP (párt) feladatait. Követlenebb, tagdíj nélküli, józan és építő kritikára épült.

Az alakulási dokumentumunk határozata alapján a belső keménység és tisztaság védelme fontos. Nálunk mindenki önkéntes.

Kérjük, ha érez magában erőt ehhez az intelligenciát, becsületet és kitartást kívánó munkához, jelentkezzen, várjuk.

Üdvözlettel: Szeibert Márton, az AQUILA Civil Társaság ügyvezetője

Impresszum:

Kiadó: AQUILA Civil Társaság, 1222 Budapest, Zakariás József u. 3.

Honlap: <https://aquila-sas.hu/>

E-mail: sas@aquila-sas.hu

Telefon: +36 20 –7777440

Főszerkesztő/kiadó: Varga Péterné, Aquila h.r. vezetője, hittanár

Főszerkesztő helyettes: Szeibert Márton, ügyvezető

Szerkesztők: Oroszi-Kuzmich Kinga, Márkus Edit

Lektorok: Varga Péterné, Szeibert Márton, Márkus Edit, Oroszi-Kuzmich Kinga

Képi anyag szerkesztése: Varga Márta, Horváth Olivér

Az AQUILA Civil Társaság fogadó órái:

szerda este 5-9-ig, péntek este 5-10-ig.

Telefonon bejelentkezve soron kívül is fogadjuk.

Tanulni vágyókat szeretettel várunk, tevékenységünk rendületlen.